

КАЛОЯНЪ / гласътъ му изтрещва като
гръмотевица /

Мълчи !!!

/ Тълмачътъ пресича думитъ си изплашенъ /

/ Съ едно движение Калоянъ грабва писмото отъ ржцетъ му и му пра-
ви знакъ да изчизне навънъ. Следъ това царътъ удря съ юруци по
главата си. Разкъсва яката си - сякашъ се задушва.

КАЛОЯНЪ

Какво сторихъ! Горко ми!
Тука! Хора!

Манасе! Белко!

/ Отъ всѣкжде се явяватъ уплашени стражи и прислужници. /

Калоянъ се спуща къмъ чердака, но се препъва въ безжизненото тѣло
на царицата. Навежда се, разклаща рамото и, спира за мигъ въ за-
мръзнало удивление, после се опомня и се спуща надолу по стълбитъ
които водятъ въ градината / СЦЕНАТА СЕ ДВИЖИ /

Тичайте! Тичайте въ
Балдуиновата кула!
Спрете заповѣдта ми!

/ Чува се звъна на гонга. Калоянъ спира, сякашъ ударенъ отъ мълния

Свършено е всичко.
Никой не може вече
да помогне.
Господи, прости ми...

/ Градината се изпълня съ тревожна тѣпла. Въ Балдуиновата кула
трепката свѣтлина, отъ тамъ излиза шествие съ факли, което носи
мъртвото тѣло на императора и минава ~~пътището~~ презъ
дното на сцената /

ХОРЪТЪ

Изпълни се сждбата
предначертана отъ
вѣчнитъ звезди...
Мъртавъ е латинеца
- прекрасенъ и гордъ
Мъртва е куманката
царица...
Гордостъ и страсть
замъглиха яснотата на
днитъ имъ
Успокой, о Боже
тѣхнитъ бедни души...

ПОЕМА

/ Шествието ~~пшш~~ нагоре въ далечината и бавно изчезва. Полека -
лека всичко се прибулва въ мракъ. Само Балдуиновата кула остава
да блести въ нѣкакво кърваво - огнено сияние. /

К Р А И

с. тѣ е саси оу н сун
розроти - пшшшш